בית משפט השלום בתל אביב - יפו

עש"א 46570-06-18 בוקינג.קום ישראל הזמנות למלונות אונליין בע"מ נ' הרשות להגנת הצרכן ולסחר הוגן

לפני כבוד השופט עדי הדר

המבקשים: **חוטה ואח'**

נגד

המשיבה: **בוקינג. קום ישראל הזמנות למלונות אונליין בע"מ**

<u>החלטה</u>

לפני בימ"ש בקשה לעיין בתיק בכותרת שהוגשה ביום 27.2.19.

הבקשה לעיון

1. המבקשים טענו כי הגישו בקשה לאישור תובענה כייצוגית שעניינה הוא הצגת מחיר ללא המע"מ באתר בוקינג, שלא כדין, וההליכים מתנהלים בבימ"ש המחוזי בתל אביב (ת"צ 19529-06-14 חוטה נ' בוקינג ו – 38951-08-15 פרידמן נ' בוקינג).

עוד נטען כי לפי מידע המפורסם באתר המרשתת של הרשות להגנת הצרכן (להלן: "**הרשות**"), היא הטילה עיצום כספי על המשיבה בגין הצגת המחיר ללא המע"מ באתר בוקינג וכי בתיק שבכותרת, המשיבה, תוקפת החלטת הרשות ולכן מדובר בעיצום "**בעניין זהה**".

המבקשים טענו כי המשיבה היא בעלת דין באחת הבקשות לאישור שנזכרו לעיל ו"**אין כל ספק**" כי היא מעורבת בבקשות האישור, שעוסקות באותו עניין. כמו כן נטען שהעיון דרוש להם לגבי סוגית מעמדה של המשיבה כמורשה של תאגיד הולנדי, היא בוקינג העולמית (להלן: "**התאגיד הזר**").

המבקשים טענו כי על פי הפסיקה, די בכך כדי להצדיק העיון.

בימ"ש מחק הבקשה, במועד הגשתה, עקב פגמים שנפלו באופן הגשתה.

הבקשה הוגשה שוב, הפעם באופן תקין, ביום 7.3 ובימ"ש הורה באותו יום, למשיבה ולרשות להגיש תשובתן.

ביום 12.3, המשיבה ביקשה להאריך המועד להגשת תשובתה עד סוף חודש מרץ ובימ"ש נענה.

תשובת הרשות

2. ביום 18.3, הרשות הגישה תשובתה לפיה מותירה ההחלטה לשיקול דעת בימ"ש.

תשובת המשיבה

3. ביום 28.3 המשיבה הגישה תשובתה. המשיבה ציינה כי מודעת ל"**גישה הליברלית הנוהגת ביחס לבקשות עיון בתיקי בית משפט**", אלא שהיא תבקש לשכנע בימ"ש שבמקרה שלפנינו אין מקום להיעתר וכי אין ממש בטענות המבקשים בדבר עניינם בתיק.

המשיבה טענה כי "**כמעט כל חומרי החקירה. מעצם היותם כאלו, אינם אמורים להיות חשופים לעיני כל**" וכי למשיבה יש "**אינטרס לגיטימי לשמירתם בסוד**".

עוד נטען כי אם המבקשים היו פונים באמצעות **חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998** (להלן: "**חוק חופש המידע**"), אסור היה לרשות להיענות שכן חומרי חקירה הוצאו מגדרי תחולת החוק.

עוד נטען כי בכתבי הטענות על נספחיהם מצויים לא מעט פרטים אשר חשיפתם תהא בבחינת פגיעה בזכות לפרטיות של המשיבה, של עובדיה והן של צדדים שלישיים וכי מצויים בהם גם פרטים החוסים תחת הגנה המוענקת לסודות מסחריים, וכי עמדת הצדדים השלישיים לא ניתנה בסוגיות אלה של פרטיות וסודות מסחריים.

התגובה לתשובות

4. ביום 7.4 המבקשים הגישו תגובתם לתשובות, בה חזרו על מעמד הזכות לעיון בפסיקה. לגבי עניינם בתיק טענו כי הוא מובהק וחזרו על הטענה כי הבקשות לאישור עוסקות "**בדיוק**" באותו עניין. לגבי הטענה לפגיעה בעניינה של המשיבה ואחרים, נטען כי הטענה חסרת יסוד וכי המשיבה לא עמדה בנטל השכנוע בקשר לטענה זו, שמוטל על פי הפסיקה, על שכמה. המבקשים הציעו פתרון לפיו יושחרו נתונים כספיים שונים.

לגבי חוק חופש המידע, נטען כי אין נגיעה להוראותיו לגבי המחלוקת כאן שכן נקבע בפסיקה שאינו "**הסדר השולל את ההסדר המיוחד הקבוע בתקנות**".

הדיון הראשון

5. בימ"ש זימן הצדדים לדיון ביום 7.5.19 בבקשה. לאחר דיון ממושך, בימ"ש נתן הוראות לפיהן יוקצב פרק זמן לקבלת עמדת התאגיד הזר לבקשה, הרשות ששינתה עמדתה בדיון תגיש עמדה מעודכנת בכתב, והצדדים יודיעו עמדתם לגבי הסכמה להעברת ההכרעה למותב הדן בבקשות לאישור תובענות ייצוגיות. נקבע מועד להמשך הדיון, ביום 29.5.19.

הבקשה המצומצמת לעיון

6. ביום 19.5.19 המבקשים הודיעו כי בהמשך להערות בימ"ש בדיון הם מצמצמים בקשתם לעיון בכתבי הטענות בלבד ומוותרים על עיון בנספחים הרבים ובנוסף מאפשרים לב"כ המשיבה להשחיר פרטים מסוימים. בימ"ש הורה באותו יום למשיבה ליתן תשובתה לבקשה המתוקנת.

באותו יום, דהיינו, 19.5.19 המשיבה הודיעה כי מתנגדת להעברת הדיון לבימ"ש המחוזי.

7. המשיבה ביקשה ביום 2.5 לדחות מועד הגשת תשובתה לבקשה המתוקנת, אולם, בשים לב למועד הדיון שנקבע, בימ"ש קבע כי התשובה תוגש עד מועד הדיון. גם הרשות ביקשה ארכה ובימ"ש קבע כי החלטה בבקשה תינתן בדיון. הרשות גם ביקשה לאחר מכן לדחות מועד הדיון.

הדיון השני

8. ביום 29.5.19 התקיים הדיון השני בבקשה, אולם המבקשים לא התייצבו לדיון. על אף העדרם, בימ"ש קבע כי לאחר שעיין בתשובה לבקשה המתוקנת הוא מוצא לקבל הבקשה אף ללא צורך בשמיעה נוספת של המבקשים.

בימ"ש דחה הטענה כי לא ניתנה לתאגיד הזר זכות טיעון בנימוק שהוא אינן בעל דין ואם בחר על אף שב"כ התאגיד הזר בבקשות לאישור תובענות ייצוגיות, הוא גם ב"כ המשיבה, שלא להגיש תשובה ואף לא לטעון להעדר סמכות בימ"ש זה, בימ"ש לא מוצא להמשיך לעסוק בטענה לפגיעה בעניינו של התאגיד הזר.

כמו כן, בימ"ש ציין כי מביא בחשבון שכאשר תוגש גרסה מושחרת, המשיבה תביא בחשבון גם עניינו של התאגיד הזר.

9. לעניין הפגיעה בסודות מסחריים, בימ"ש קבע כי מוצא הבקשה המתוקנת כאיזון סביר ומידתי בין הערכים המתנגשים ולאחר שיקבל הגרסה המצומצמת, הוא "**ימשיך במלאכת ביצוע האיזון בין עניינם של הצדדים ולא פחות חשוב, ואולי אף חשוב יותר, עניינו של הציבור הרחב**".

בימ"ש קבע שההגבלות שהוטלו על הרשות לגבי פרסום פרטים בדבר הטלת העיצום אינן חלות עליו שכן הוא זה שאמור לבצע האיזון הנדרש וקצב פרק זמן למשיבה להגיש גרסה מושחרת של כתבי הטענות וגרסה מלאה לעיון בימ"ש בלבד. המשיבה ביקשה לעכב ביצוע ההחלטה, אולם הבקשה נדחתה במעמד הדיון. בימ"ש קבע מועד נוסף להמשך הדיון ביום 16.7.

10. ביום 19.6 המשיבה ביקשה ארכה להגשת הגרסה המושחרת ובימ"ש נעתר.

11. ביום 30.6, בימ"ש ציין בהחלטה שהמשיבה לא הגישה הגרסה המושחרת.

12. ביום 29.5.19 הרשות הודיעה כי היא סבורה, לנוכח צמצום הבקשה והעניין הציבורי בה, שיש להיעתר לבקשה לעיון וטענה כי אילו המשיבה סברה שיש בכתבי הטענות כדי לפגוע בענייניה העסקיים "**חזקה עליה שהייתה מבקשת להטיל חיסיון על ההליך או עותרת לקבלת צו שיפוטי המורה על איסור חשיפת כתבי הטענות**".

13. ביום 1.7 המשיבה הודיעה כי המציאה למבקשים עותק מושחר ובימ"ש הורה למבקשים להודיע אם עומדים על המשך הדיון.

14. ביום 3.7.19 המבקשים הודיעו כי המשיבה חרגה מהחלטות בימ"ש "**באופן בוטה וחסר תקדים**" שכן חזרה בעת הגשת הגרסה המושחרת על טענות שכבר נדחו במפורש והעבירה לעיונם "**נוסח מושחר כמעט לחלוטין**". לנוכח הודעת המבקשים בימ"ש קבע באותו יום כי יעיין בעותק הנקי שהוגש לצורך קבלת החלטה.

15. המשיבה הגישה תגובה להודעת המבקשים בה טענה כי לא חרגה מהחלטת בימ"ש עת השחירה חומרי חקירה.

16. ביום 15.7 הוגשה ע"י הצדדים בתיק העיקרי בקשה לדחיית מועד הדיון שנדחתה בנימוק שעל בימ"ש לדון בבקשה לעיון.

הדיון השלישי

17. ביום 16.7 התקיים הדיון השלישי בבקשה. בימ"ש דן בטענה של המשיבה לאיסור חשיפת חומרי חקירה ובתום שמיעת טענות הצדדים ציין בהחלטה כי לא הביא בחשבון בהחלטות קודמות כי בכתבי הטענות צוטטו במלואם או בחלקם הנספחים. לכן, קבע, כי מן ההגינות ליתן למשיבה הזדמנות להביא תשובתה לעמדת בימ"ש כי מרגע שהוטל עיצום, דין המסמכים כדין ראיות ולא חומר חקירה שחלה עליו ההגנה לפי חוק חופש המידע.

18. ביום 31.7 המשיבה הגישה תשובתה בה חלקה על עמדת בימ"ש מטעמים שונים לרבות מהנימוק שהגנת חוק חופש המידע עומדת לנאשם גם לאחר הגשת כתב אישום ואף לאחר מתן הכרעה בהליך הפלילי וכן מהנימוק שבשונה מהליך פלילי, בהליך מנהלי, ההחלטה להטיל עיצום מתחילה ההליך השיפוטי.

19. המבקשים והרשות הגישו תגובות לתשובה. המבקשים שבו וטענו בתגובה כי כבר נקבע שאין בהסדר בחוק חופש המידע כדי לשלול ההסדר המיוחד הקבוע בתקנות וגם אם היה בו כדי לשלול, אינו חל על ראיות בהליך משפטי וכן שבו על חשיבות עקרון פומביות הדיון. עוד נטען כי בימ"ש הבהיר שההגבלות שהוטלו על הרשות בדבר פרסום ההליך המנהלי, אינן חלות עליו. עוד נטען כי בשונה מטענת המשיבה להגנה "**לצמיתות**", הפסיקה קבעה כי יש משקל לעיתוי הדיון בבקשה לפרסום מבחינת שלבי החקירה. עוד נטען, כי המשיבה השחירה עמודים באופן לא מידתי.

הרשות טענה כי הטלת העיצום מסיימת ההליך המינהלי וכי הגשת ערעור פותחת הליך חדש.

דיון והכרעה

20. כאמור בתשובת המשיבה, אין מחלוקת בין הצדדים בדבר ה"**גישה הליברלית הנוהגת ביחס לבקשות עיון תיקי בית משפט**", אלא שהמשיבה ניסתה לשכנע בימ"ש כי אין להחיל גישה זו לגבי הבקשה כאן.

21. המשיבה טענה כי אין למבקשים עניין המצדיק היעתרות לבקשה, כי היענות לבקשה תפגע בזכותה לפרטיות ובסודות מסחריים שלה וכי הדברים יפים גם לגבי צדדים שלישיים. כמו כן, נטען כי יש להחיל הסייג בחוק הגנת חופש המידע לגבי פרסום חומרי חקירה.

22. להלן דיון בטענות השונות

הטענה שאין למבקשים עניין המצדיק היענות לבקשה

23. המשיבה טענה כי למבקשים אין עניין המצדיק היענות לבקשה. אולם, המשיבה היא בעלת דין באחת הבקשות שהגישו המבקשים לאישור תובענה ייצוגית וצד לבקשת ביניים בבקשה השנייה בסוגית ההמצאה שעלתה באותו הליך.

לא זו אף זו, הבקשות לאישור תובענה ייצוגית עוסקות באותה סוגיה ממש בה עוסק הערעור הקבוע לפני מותב זה, דהיינו, האם אחראית לפרסום מחיר חלקי, שאינו כולל מע"מ.

מכיוון שהמשיבה ערה לגישה הליברלית לגבי דיון בבקשות לעיון, מכאן שהטענה בעניין זה, היא מקרה מובהק של טענת סרק שמוטב היה שלא תטען כלל.

בנוסף, המבקשים בבקשות לאישור תובענות ייצוגיות מבקשים לייצג הציבור הרחב, ואם תתקבל הבקשה לאישור התובענות הייצוגיות, לציבור עניין ברור במחלוקת בין המבקשים לבין המשיבה.

אשר על כן, דוחה הטענה.

הטענה שהיענות לבקשה תפגע בזכות של המשיבה ואחרים לפרטיות

24. המשיבה טענה בנוסף כי היענות לבקשה תפגע בזכות שלה ושל אחרים לפרטיות.

25. לגבי התאגיד הזר, אין לקבל טענה של מי שפונה לציבור הרחב ומציע ברחבי תבל ובישראל שירותים חובקי עולם כי בדיקת הטענה כי פרסומיו לוקים בחסר תפגע בפרטיותו. בנוסף, כמפורט קודם לכן, הועמדה לרשות התאגיד הזר, האפשרות לשטוח טענותיו שכן באי כוחו בבקשות לאישור תובענה ייצוגית, הם אותם באי כוח של המשיבה כאן. אולם, התאגיד הזר, כמפורט קודם לכן, בחר שלא לנצל ההזדמנות שניתנה לו לשטוח טענותיו, או לטעון לחוסר סמכות בימ"ש זה לפגוע כביכול בזכויותיו וכנראה לא בכדי.

26. לא זו אף זו, בע"ר 95443-03-19 **בן זאב נ' בוקינג** (התאגיד הזר) (התפרסם בנבו) בימ"ש המחוזי מרכז דחה טענת התאגיד הזר לפיה היות ומקום מושבו בהולנד, אין לאפשר לתובע ישראלי להמציא לידיו את כתב התביעה באמצעות משרדיו בישראל וקבע כי מתקיים קשר בין התאגיד הזר לבין המשיבה "**בדרגת אינטנסיביות גבוהה, המלמד על הסתברות ממשית כי**" המשיבה מביאה לידיעת התאגיד הזר את הגשת התובענה הייצוגית באותו עניין.

27. לגבי המשיבה, בשים לב לתיאור קשריה עם התאגיד הזר בסעיף 17 לבקשתה, אין הלימה בין הקשר העסקי שלה עם תאגיד זר שמספק שירותים חובקי עולם, לבין בקשתה כי בימ"ש ישמור על פרטיותה., גם אם יש למשיבה זכות לפרטיות, בנסיבות העניין היא נסוגה לעומת חשיבות העניין הציבורי בסוגיה שעל הפרק והיא האם סופק לציבור הרחב מידע על פי דין.

28. לגבי עובדי המשיבה, ממילא, המבקשים הבהירו בסעיף 14 לתגובתם לתשובה כי כי אין להם עניין בפרטים הנוגעים לאותם עובדים כגון שכרם.

29. לגבי "**צדדים שלישיים**" נוספים שהוזכרו בסעיף 16 לתשובה, הטענה נותרה עמומה ולכן נדחית.

הטענה כי אסור לחשוף חומרי חקירה

30. המשיבה טענה בנוסף, כי אסור לחשוף חומרי חקירה. המשיבה הפנתה לעניין זה הן להוראות חוק **הגנת הצרכן**, תשמ"א – 1981 (להלן: "**חוק הגנת הצרכן**") והן לחוק חופש המידע.

לגבי חוק הגנת הצרכן, הסעיפים הנוגעים לעניין הם 22 כא (א) ו (ב) ש**מחייבים** הרשות לפרסם עת הוטל עיצום כספי, דבר הטלתו, מהות ההפרה ונסיבותיה, סכום העיצום, האם הופחת העיצום והסיבות לכך, פרטים אודות המפר ושמו, אם הוא תאגיד, וכן דבר הגשת ערעור על הטלת העיצום ותוצאתו.

31. אין ללמוד **מחיוב** הרשות לפרסם פרטים מסוימים, איסור על בימ"ש זה לפרסם כתבי הטענות ואף נספחיהם.

32. בס"ק (ד) המחוקק אוסר פרסום "**פרטים שהם בגדר מידע שרשות ציבורית מנועה מלמסור לפי סעיף 9(א)**" לחוק חופש המידע ומתיר לרשות "**שלא לפרסם פרטים לפי סעיף זה, שהם בגדר מידע שרשות ציבורית אינה חייבת למסור לפי סעיף 9(ב)**" לחוק חופש המידע.

סעיף 9 (א) אוסר פרסום מידע בטחוני ושנוגע ליחסי החוץ, אך גם אוסר פגיעה בפרטיות, אלא אם כן "**הגילוי מותר על פי דין**".

33. כאמור לעיל, בדיון בטענה לפגיעה בפרטיות, בימ"ש קבע כי בעת בדיקת התוכן שהושחר, יוודא שלא תהיה פגיעה בפרטיות עובדי המשיבה.

34. סעיף 9 (ב) מותיר שיקול דעת לרשות שלא לפרסם, בעיקר מידע שלרשות יש עניין שלא לפרסמו, אולם גם מידע שהוא סוד מסחרי (ראה ס"ק 6) ובעניין זה בימ"ש יעסוק בהמשך. אולם, כאמור לעיל, אין איסור לפרסם סוד מסחרי.

כמו כן, מותר לרשות לא לפרסם מידע "**על אודות שיטות עבודה ונהלים של רשות ציבורית העוסקת באכיפת החוק, או שיש לה סמכות חקירה או ביקורת או בירור תלונות על פי דין, אם גילויו עלול לגרום לאחד מאלה**" (ראה ס"ק 8).

35. המחוקק מנה שלושה מצבים ושניים מהם נועדו להגן על עניינה של הרשות. רק בס"ק (8) (ב) יש התייחסות לפגיעה בזכות של הפרט. לרשות מותר לא לפרסם מידע אם גילויו יגרום ל"**פגיעה בהליכי חקירה או משפט או בזכותו של אדם למשפט הוגן**".

36. בעע"מ 5958/18 **בורר נ' משרד החוץ** נדון ערעור על החלטת משרד החוץ לעשות שימוש בסמכותו למנוע פרסום מידע ונקבע שגם מקום שהרשות קבעה שאין למסור מידע על בסיס סעיף 9 ההחלטה "**אינה בבחינת סוף פסוק**". לענייננו, הרשות מצדדת בפרסום המידע, אך כאן נשוא החקירה מתנגד. אולם, ניתן ללמוד על סמכות בימ"ש לדון בהתנגדות ולבצע האיזון המתאים.

37. סיכומו של דבר, אין בחוק חופש המידע כדי לאסור פרסום גורף של כתבי הטענות, או חומר חקירה שגולה בכתבי הטענות, ומכאן שגם בחוק הגנת הצרכן, המפנה לחוק חופש המידע, אין איסור גורף, כנטען ע"י המשיבה.

38. לא זו אף זו, בסעיף 10 לחוק חופש המידע, המחוקק מנחה הרשות לשקול "**העניין הציבורי שבגילוי המידע**" ובסעיף 17(ד) קובע כי "**על אף הוראות סעיף 9, רשאי בימ"ש להורות על מתן מידע מבוקש...אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה**".

39. בעניין **בורר** נקבע כי "**הסעיף מקנה לבימ"ש סמכות יוצאת דופן להתערב בהחלטת הרשות, גם מקום שההחלטה עומדת בעילות המקובלות לביקורת על מעשי רשויות המנהל. הוא מאפשר, באופן חריג, להמיר שיקול דעתה של הרשות בזה של בית המשפט**".

40. לענייננו, יש חשיבות ציבורית להביא לידיעת המבקשים מידע שעשוי לקדם עניינו של ציבור רחב ככל שתאושר בקשתם להכיר בתביעתם, כתובענה ייצוגית.

מכאן שעל פי חוק הגנת הצרכן וחוק חופש המידע על בימ"ש לערוך האיזון המתאים בין הערכים המתנגשים, העניין הציבורי בתוצאות הבקשות לאשר תובענות ייצוגיות מצד אחד והפגיעה הנטענת לפגיעה בפרטיות , או בסודות מסחריים.

41. לנוכח האמור לעיל, אין צורך להמשיך ולהידרש לסוגית מעמד חומר החקירה שחלקו צורף לראיות הצדדים.

42. אולם, למעלה מן הדרוש יצוין, שמרגע שההליך המנהלי הובא בין כתלי בימ"ש, הסמכות לקבוע מידת חשיפת כתבי בי דין על נספחיהם היא של בימ"ש.

43. בהקבלה להליך פלילי, בשונה מהזהירות הרבה שיש לנהוג לגבי פרסום פרטים בטרם הסתיימה חקירה, אזי מרגע שהסתיימה החקירה, הן בהליך פלילי והן בהליך מנהלי, השיקול לפיו **יתכן והחקירה תסתיים בלא כלום**, כבר אינו על הפרק מרגע שהוגש כתב אישום, או הוחלט על הטלת עיצום בהליך מנהלי. לעניין זה ראה ההבחנה לגבי עיתוי פרסום חומרי חקירה בעניין בגץ 4123/18 **בן מאיר ואח' היועץ המשפטי לממשלה** ואח' שם עמד בימ"ש על חשיבות קבלת המידע לגבי החקירה, אך דחה הבקשה לקבלת חומרי החקירה שכן קיבל עמדת היועץ שחשיפת המידע לפני סיום החקירה עלולה לפגוע בה.

44. לכך יש להוסיף שממילא כאשר בימ"ש יתן תוך זמן קצר יחסית פסק דינו, כמצופה בשמיעת הליך מינהלי, ויקבל, או ידחה, הערעור, יהיה עליו לכלול בפסק דינו התייחסות מפורטת לחומרי החקירה שהובאו לפניו כראיות ואשר צורפו לכתבי הטענות.

45. אשר על כן, גם דין הטענה לאיסור פרסום נספחים, או חלק מכתבי טענות, שיש בהם ציטוט מחומר חקירה, דינו להידחות, ככל שהטענה נטענת באופן גורף ואינה נסמכת על טענה לפגיעה מסוימת בפרטיות של פלוני או בסודות מסחריים.

46. מרגע שהמבקשים וויתרו על פרסום הנספחים, הם הקלו על בימ"ש לבצע בדיקה ממוקדת של כתבי הטענות, ללא צורך בהקדשת משאבים בלתי סבירים של זמן שיפוטי יקר ערך, כדי לוודא האם יש בנוסח שהושחר פגיעה בפרטיות, או פגיעה בסודות מסחריים.

הטענה שהיענות לבקשה תפגע בסודות מסחריים

47. המשיבה טענה בנוסף, כי היענות לבקשה תפגע בסודות מסחריים שלה ושל אחרים.

48. לגבי התאגיד הזר, כאמור לעיל, ניתנה לו האפשרות לשטוח טענותיו, אך הוא העדיף שלא לנצלה והמסקנה היא כי הוא סומך על המשיבה כי תייצגו נאמנה בסוגיה זו.

49. לגבי מקומות האירוח, נטען כי היענות לבקשה תחשוף מידע בנוגע להיקפי הזמנות, הכנסות, יעדי תפוסה ותפוסה בפועל.

כל אלה טענות יפות, אילולי וויתרו המבקשים וויתרו על עיון בנספחים השונים וכל שנותר לבימ"ש הוא לוודא שבאותם חלקים בכתבי הטענות שהושחרו, יש התייחסות לנושאים אלה, או שמא המשיבה עושה בטענה זו שימוש שלא לצורך.

50. בנוסף, בעניין **בורר** נקבע כי "**החלוקה הקיימת בגדרי סעיף 9 – בין האינטרסים המנויים בסעיף קטן (א), שבשמם נאסר גילוי המידע, לבין אלו המנויים בסעיף קטן (ב), שבגינם אין חובה למסור את המידע – מעידה על הבדלים בחשיבתם ובמשקלם של האינטרסים האמורים. לפיכך, הנכונות להתערב באי מסירת מידע מכוח סעיף 9(א) תהא מצומצמת יותר מלכתחילה.**"

51. לענייננו, ההתערבות העיקרית הנדרשת היא בעניין הטענה לסוד מסחרי המנויה בגדרי סעיף 9(ב).

52. כאן המקום לציין, שיש טעם לפגם בכך שהטענה לפגיעה בסודות מסחריים לא עלתה מיד עם הגשת הערעור, אלא רק לאחר הגשת הבקשה לעיון.

ברעא 8362/17 **דלק נ' מדינת ישראל** בימ"ש העליון הבחין בין הליך לפי **פקודת מס הכנסה** המחייבת כי "**כל ערעור לפני ביהמ"ש לפי פרק זה יישמע בדלתיים סגורות, אם לא הורה בימ"ש הוראה אחרת לפי בקשת המערער**" לבין הליך לפי **פקודת המכס** שאינה מכילה הוראה דומה.

בימ"ש העליון קבע כי ההיגיון להבחנה הוא שרק בערעור לפי פקודת מס הכנסה המערער נדרש למסור "**מידע מלא על עסקו והכנסותיו, בלי לחשוש מגילוי סודות מסחריים. זאת, על מנת שניתן יהיה לגבות מהנישום 'מס אמת', המתבסס על נתונים מלאים.**"

עוד נקבע בעניין **דלק,** שאותו היגיון אינו חל על פקודת המכס שמתייחסת לעסקה מסוימת ולא מצריכה "**פרישה עובדתית מלאה של מכלול הכנסותיו**".

53. אותו היגיון חל גם לענייננו, שעה שהמשיבה אינה נדרשת לפרוש מכלול הכנסותיה.

54. אולם, בעניין **דלק,** בימ"ש העליון קיבל הבקשה לקיים הדיון בדלתיים סגורות מכוח סעיף 68 (ב)(8) לחוק **בתי המשפט (נמ), תשמ"ד -1984** שמסמיך בימ"ש לסגור הדלתות כדי להגן על סוד מסחרי, עקב הגשת מסמכים שמהווים סוד מסחרי וביניהם הסכמים עם חברה אחרת, כרטסת הנהלת חשבונות, התכתבויות עם החברה האחרת "**בהן נדונים שיעורי ההנחה וכן חוות דעת המומחה לה צורפה רשימה של חלק מלקוחות המבקשת ושיעור ההנחה שניתן להם וחשבוניות המבקשת**".

55. לענייננו, אין בקשה לסגירת הדלתות, והסוגיה שעל הפרק היא ממוקדת, האם המשיבה נושאת באחריות לפרסומים במרשתת והאם הפרסומים היו כדין, כאשר לציבור הרחב, ובעיקר לציבור הצרכנים, להבדיל ממתחרי המשיבה והתאגיד הזר, עניין ברור בתשובות לשאלות אלה.

56. אשר על כן, בימ"ש יבצע בדיקה של כתבי הטענות באופן שיבחין בין הסוגיה הממוקדת לבין נתונים מסחריים וכספיים שיהיה בחשיפתם כדי לסייע למתחרי המשיבה והתאגיד הזר.

בדיקה של התוכן שהושחר

57. בימ"ש יבדוק התוכן שהושחר, בהתאם לאמור לעיל.

המשיבה השחירה התוכן בהתאם למספר קטגוריות שנצבעו בגרסה הנקייה בצבעים שונים כלהלן:

חומרי חקירה **בצהוב.**

ניתוח והסקת מסקנות מחומרי חקירה והנימוקים העומדים בבסיס החלטת הרשות להטיל עיצום כספי על המשיבה **בירוק.**

אמירות מהן ניתן ללמוד מהם הנימוקים העומדים בבסיס החלטת הרשות **בכחול.**

סודות מסחריים ומידע סודי אחר **בכתום.**

58. להלן דיון בכתבי הטענות אחד לאחד.

תוכן דרישת התשלום

59. בדרישת התשלום הושחר תוכן שנצבע ברובו בירוק.

על פי המבחנים הנזכרים לעיל, מאחר והחקירה הסתיימה, ובהעדר פגיעה בפרטיות מי מעובדי המשיבה ובהעדר טענה לגילוי סוד מסחרי, ולנוכח חשיבות המידע לגבי הטענות כלפי המשיבה, לרבות לעניין הקשר בינה לבין התאגיד הזר, לציבור הרחב ובעיקר לציבור הצרכנים, בימ"ש קובע כי תוכן דרישת התשלום שהושחר ונצבע בירוק יפורסם במלואו.

60. סעיף 4.4 לדרישה הושחר בטענה כי חשיפתו תחשוף שמחזור המשיבה אינו עולה על סך מסוים. אולם, מעיון בנימוקי הרשות בסעיף 4.4 מתברר שלא רק גובה המחזור נוגע לעניין, אלא גם הקשר בין המשיבה לבין התאגיד הזר, שהינו בליבת המחלוקת כאן ובתובענות הייצוגיות.

61. לכן, בשים לב שלא פורסם הסכום המדויק מצד אחד וחשיבות המידע לגבי הקשר בין המשיבה לבין התאגיד הזר מצד שני, בימ"ש קובע שגם סעיף 4.4 יפורסם במלואו.

הערעור

62. גם בערעור חלק גדול מהתוכן שהושחר נצבע בצבע ירוק וחלק קטן בכחול. לכן, הנימוקים שהובאו בעניין דרישת התשלום, חלים גם כאן.

בימ"ש קובע כי הערעור יפורסם במלואו, למעט שמות עובדי המשיבה בעבר שנצבעו בכתום וצהוב בסעיף 30, בסעיף 31, בסעיף 53.2 ובסעיף 53.3 וכן שם העדים הנוספים בסעיף 32, בסעיף 53.2 ובסעיף 53.3 לרבות, מקום שם המעסיק של העד הנוסף בסעיף 32.

63. סעיף 70 נצבע בכתום, אולם הוא עוסק באותה סוגיה בה עוסק סעיף 4.4 לדרישה ולכן מאותם טעמים בימ"ש מורה גם על פרסום סעיף 70 למעט הסכום המדויק הנזכר בשורה 3 בסעיף 70.

64. חלקים מסעיף 71 נצבעו בצהוב והם נוגעים לליבת המחלוקת. מכיוון שהחקירה הסתיימה ובשים לב לחשיבות הדברים, בימ"ש מורה על חשיפתם.

כתב התשובה לערעור

65. חלקים בתוכן העניינים הושחרו בכתום, צהוב ובירוק.

בהתאם לאמור לעיל, בימ"ש מורה לפרסם התוכן שנצבע בירוק ומורה לא לחשוף שם עובדת חברת הניהול.

66. חלקים בסעיפים 3, 7, 8 ו -9 נצבעו בירוק ומהנימוקים שפורטו לעניין חשיפת חומר חקירה, בימ"ש מורה על חשיפתם גם בשל חשיבות תוכן הסעיפים שהושחרו, לליבת המחלוקת.

67. סעיף 10 המצטט חלק מההסכם בין המשיבה לבין התאגיד הזר נוגע לליבת המחלוקת. לכן, למרות שנטען שיש בו כביכול סוד מסחרי והוא נצבע בכתום ובצהוב, בימ"ש מורה על חשיפתו.

כאן המקום להדגיש כי לנוכח הסכמת המבקשים, ההסכם כולו שצורף כנספח, לא ייחשף ומכאן שהתוצאה מידתית וממוקדת.

הדברים יפים גם לגבי סעיף 11.

68. סעיף 12 נצבע בירוק ובצהוב. לעניין הטענה לחומר חקירה או הנובע ממנו, אין בה כדי להצדיק השחרה. אולם, גם הטענה לעניין סוד מסחרי נסוגה מפני העניין הציבורי בשים לב לתוכן הדברים שעוסקים בליבת המחלוקת והוא הקשר בין המשיבה לבין התאגיד הזר.

69. האמור לגבי סעיף 12 יפה גם לגבי סעיפים 31, 33, 35 ו – 36. לכן, בימ"ש מורה על חשיפת התוכן שהושחר בהם.

70. האמור לגבי סעיף 12 יפה גם לגבי הפרק הדן ב"**מיקום ההנהלה המהותית של הנציגה**". אולם, בפרק זה עלתה גם טענה לפגיעה בסודות מסחריים. לכן, בימ"ש מתיר בסעיף 37 השחרת שם העד וכן שם המדינות, המוזכרות באותו סעיף ושם העדים והעובדים הנוספים הנזכרים, למעט המילה "**הולנד**" בשים לב למקום רישום התאגיד הזר.

גם כאן יש לציין שהמבקשים וויתרו על עיון בנספחים שצורפו לפרק זה.

71. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**תפקידה של המערערת במודל העסקי**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט, חשיפת שמות העדים.

72. כמו כן, מורה לא לחשוף שם הרשת הנזכר בסעיף 46. לעומת זאת, תוכן ההסכם עם אותה רשת שצוטט, הינו כללי ואין בו כדי להוות סוד מסחרי.

73. תוכן סעיף 47 אינו נדרש לצורך הכרעה במחלוקת ולכן בימ"ש קובע כי לא ייחשף.

74. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**הכנסותיה של המערערת (הנציגה)**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט, חשיפת שמות העדים.

75. גם בסעיף 50 הטענה לסוד מסחרי נסוגה לעומת חשיבות העניין הציבורי בקשר בין המשיבה לבין התאגיד הזר.

76. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**טיב הקשר בין עובדי המערערת לבוקינג העולמית**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט, חשיפת שמות העדים.

77. בנוסף, שם העיר המוזכר בסעיף 52 קשור לטענה העיקרית של הרשות ולכן בשונה משמות אחרים, כגון שם העד, אין להשחירו.

78. הדברים יפים גם לגבי תוכן הפרק הדן ב"**אופן ניהול העובדים אצל המערערת**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט, חשיפת שמות העדים וכן שם המדינה המופיע בפרק זה ובירתה ושמות העובדים הנוספים המוזכרים באותו סעיף ושם משרד הנהלת החשבונות, שם העובדת שלו ומספר הטלפון שלה.

79. אין להשחיר שמה של העיר אמסטרדם מהסיבות שהובאו קודם לכן.

80. בימ"ש מוצא מטעמים של סודיות מסחרית להשחיר גובה אחוז יעד העלייה בהכנסות שכן נתון זה אינו נדרש לצורך הכרעה במחלוקת וכך גם לא גובה אחוז היעד ברבעון הקודם.

81. בנוסף, בסעיף 64 בימ"ש קובע שאין לפרסם גובה הבונוס, שם המנהל האזורי ושמות המדינות והיבשת וכן שמות החברות.

82. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**היעדר קיומו של רכיב המע"מ במחיר הסופי המוצג לצרכן**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט, חשיפת שמות העדים.

83. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**כלי העבודה של המערערת**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט, חשיפת שמות העדים והעובדים המוזכרים בעדות וכן שם החברות ועובדיהם המוזכרים בסעיף 82. גם בעניין זה יש לשוב ולהדגיש שהנספחים ובהם העדויות, אינם מפורסמים.

84. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**מיהות הדירקטורים במערכת**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט, חשיפת שמות העדים ושם המדינה הנוספת, פרט להולנד. מכיוון ששמות הדירקטורים מופיעים במרשם פומבי אין להסתירם, או להסתיר התפקידים המיוחסים להם.

85. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**סמליל המערערת**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט, חשיפת שם העובד הנזכר בו.

86. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**עדויות 'הגורמים החיצוניים'" – עדותה של ...**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו למעט שם העדה ושם חברת הניהול, שם משרד רואה החשבון, שם עובד המשרד ומספר הטלפון שלו ושם עובדת נוספת של המשיבה ועובדת של התאגיד הזר. אולם, בכותרת הפרק אין להסתיר העובדה שהעדה הינה "**מחברת הניהול**". גם כאן חשוב לציין כי עקב הסכמת המבקשים, הנספחים ובהם המסמכים מהם הובאו ציטוטים אינם מפורסמים.

87. אין מקום להסתיר שמנכ"ל התאחדות המלונות העיד.

88. הדברים יפים גם לגבי הפרק הדן ב"**התייחסות לטענת המערערת כי היא ישות משפטית נפרדת**". לכן, בימ"ש מורה על חשיפת תוכנו לרבות שם המדינה הנוספת הנזכרת בו וההסכם בין התאגיד הזר וסניפו באותה מדינה לבין הרשות להגנת הצרכן שם.

89. בימ"ש מורה לא לפרסם גובה האחוז מעל לעלות בסעיף 119.

סוף דבר

90. המשיבה תעביר למבקשים נוסח בו יושחר תוכן בהתאם להחלטה זו עד יום 5.9.

דיון בהוצאות

91. על אף שהמבקשים צמצמו באופן ניכר בקשתם לעיון, המשיבה עמדה על ניהול הליך שחייב בימ"ש להשקיע זמן שיפוטי רב במשך יותר מחצי שנה לדיון בטענות שבבסיסן נועדו להסתיר מהציבור, ובעיקר ציבור הצרכנים, מידע מהותי, ללא הצדקה. זאת, תחת להשחיר תוכן מצומצם כדי להגן על פרטיות עובדים ולקוחות ונתונים כספיים מסוימים בלבד.

בנסיבות חריגות אלה, המשיבה תשלם למבקשים שכ"ט ב"כ בסך של 15,000 ₪.

ניתנה היום, כ"א אב תשע"ט, 22 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט